

גודז'יו ורודז'יו

מאת: יאנוש קורצ'אק, כתבים, כרך ו', עמ' 152 – 153
תרגום: אורי אורלב

בבית הספר קראו להם גודז'יו ורודז'יו - התאומים הסיאמיים. צחקו מהם ללא רחמים, ולמרות זה, הם - אהבו זה את זה אהבה עזה. אפלו נון ורומא לא ראו מעולם אהבה כזאת. הם ישבו ליד שלחן אחד, הלכו לפתות יחד, חזרו הביתה יחד. וכאשר רודז'יו קבל במקרה "רתוק" לפתה, גודז'יו היה מוציא לשון למול המורה ומתנשב על הפסא ליד חברו. פאשר לא הצליח גודז'יו לפתור תרגיל בחשבון, מצא רודז'יו שהפתרון לשאלה הוא "במשחק השתתפו שבעה בנים וחמש נחצי בנות".

הנמים חלפו. גודז'יו ורודז'יו הידידים סימו את התיכון.

- אתה יודע מה? - אמר רודז'יו יום אחד, - נדמה לי שהידידות שלנו קצת מצחיקה.
- גם לי נדמה כך, השיב גודז'יו, למרות שבכלל לא שמתי לב לכך. מה יכול להיות מצחיק בזה. אני לא מצליח להבין.
- גם אני לא מצליח להבין, השיב רודז'יו, אך פנראה מכרח להיות בזה משהו.
- כן, יש בזה משהו, כמוכן.
- אתה מבין, עלה בדעתי.
- גם בדעתי עלה - המשיך גודז'יו.
- עלה בדעתי שאולי נפרד.
- רעיון נהדר! - קרא גודז'יו, מוחה את דמעוטי.
- כן, נכיר אנשים אחרים, דעות אחרות, ואז כבר לא נסכים כל כך בכל דבר בינינו.
- כמוכן - אמר רודז'יו.
- והם נפרדו אחרי חבוקים ממשכים.
- אבל כאשר נפגש ונכח לראות שיש בינינו הבדלי דעות והשקפות, אז אז...
- אזהו! אז...

גודז'יו ורודז'יו לא ראו איש את רעהו במשך יותר מחמש שנים. ואין זה פלא בעיר כל כך גדולה כמו ורשה.

והנה הם נפגשו.

- גודז'יו!
- רודז'יו!

ונפלו איש בזרועות רעהו.

- שמע נא רודז'יו, יש לי בקשה אליך - אמר גודז'יו אחרי שחלפה ההתרגשות הראשונה.
- גם לי יש בקשה אליך - קרא רודז'יו.
- נו, דבר, דבר.
- לא, דבר אתה ראשון!
- אולי אתה יכול להלות לי שלושה רובלים?
- בדיוק זה מה שרציתי לשאל אותך.

דמעות עלו בעיניהם של שני הידידים בהבנים שעדין הם חושבים אותן המחשבות ויש להם את אותן השאיפות.

משום כך נפרדו שנית.

האם ישנו אותם החיים? - מי יודע?

